

MUISTOJA KILTAKUNNASTA

1960-luvulla Lahden kauppaoppilaitoksen kiltakunnan konventit ja puurojuhlat olivat tapahtumia. Naisopiskelijat kävivät kampaajalla, minä myös. Pojilla oli tummat puvut, valkeat paidat ja kravatit. Huvitoimikunnan puheenjohtajalla oli tärkeä rooli kiltakunnan toiminnassa, sillä ohjelman suunnittelu ja toteutus tapahtuivat pääosin omin voimin. Teatterilavalla pääsivät näyttämään taitonsa myös luokkatoverit Reijo Salminen ja Juhani Kaapu. Osa illanvietoista oli vain omalle väelle, osa oli julkisia iltamia, joista kiltakunta sai runsaastikin tuloja.

Yhden näytelmän muistan yhä. Se esitettiin vuoden 1961 puurojuhlassa. Lavalla anelivat rohdinmekot päällä puuroa niin Antero Koljonen kuin Heikki Kotiranta muiden veljesten joukossa. Tekstin oli kirjoittanut lyseolainen Pentti Lumirae. Osa vanhemmista opettajista piti näytelmää vasemmistolaisena ja paheksui sen esittämistä kauppaoppilaitoksen joulujuhlassa. Kun myöhemmin näin Ylioppilasteatterissa Helsingissä Slawomir Mrozekin näytelmän, jossa Lumirae oli sanattomassa roolissa kutomassa esiintymiskertojen mukana pidentyvää kaulaliinaa ja jossa Kalle Holmberg elehti koirana, muistin poikien mainion esityksen Lahden kauppaoppilaitoksen joulujuhlassa.

Syksyllä 1969 kiltakunnan silloinen puheenjohtaja Pekka Koivisto pyysi minua kuraattoriksi. Yhdessä järjestimme oppilaille auditoriossa tilaisuuden, johon kutsuttiin yrityselämän edustajia. Sitten ehdotin kiltakunnalle teeiltojen järjestämistä. Hankaluutena oli se, ettei koululla ollut omaa ruokalaa. Opettajien tiloissa oli kuitenkin keittolevy. Lupasin kädestä pitäen rehtori Urpo Kalliolle, että kannan itse kylmettyneen keittolevyn alakerran luokahuoneesta opettajien kahvihuoneen pöydälle, joten tulipalon vaaraa ei ole. Näin voitiin aloittaa teeillat, joista minulla oli hyvä kokemus, sillä eräässä työelämän vaiheessa olin Helsingin Käsityönopettajaopiston taloudellisen kasvatuksen opettajana ja ylioppilaskunnan kuraattorina. Sain teen voimalla entisiä oppilaita kertomaan tyourastaan, keskustelemaan oppilaiden kanssa ja kannustamaan heitä. Samalla sain itsekin uutta tietoa ja yhteyksiä lahtelaisiin yrityksiin.

Keväällä 1972 eräässä opettajien kokouksessa tuli esille, että olisi hyvä, jos opiskelijoille voitaisiin antaa ”Tervetuloa Lahden kauppaoppilaitokseen” -kirjanen yrityselämän tavoin. Rehtori Kallio ilmoitti saman tien, ettei budjetissa ole rahaa. Tiedustelin kiltakunnan hallituksen kokouksessa, voisiko kiltakunta rahoittaa monisteen. Näin tapahtuikin. Kodissani pidettiin suunnittelukokous, johon kiltakunta kustansi pullat ja minä kahvit. Syyslukukauden ensimmäisenä päivänä oli 17 pinoa monisteita valmiina. Sitä ennen vahtimestari Edith Pulkkinen oli veivannut monistuskoneessa vahaksia, joille kanslisti Pirjo Ranki oli lyönyt kirjoituskoneella tekstin ilman värinauhaa. Seuraavana vuonna koulu kustansi kirjaset.

Vielä 1970 luvun alussa kiltakunnan illanvietoissa oli väkeä. Sitten Lahteen tuli Rautakamari ja sinne tiskijukat, levymusiikki, välkkyvät valot ja diskojuomat imaisemaan nuorison pois kiltakunnan omatekoisista konventtiohjelmista. Yhden kerran tosin Frederik orkestereineen palautti entisaikojen tunnelmaa, mutta keväällä 1974 kiltakunnan puheenjohtajana ollut Erkki Saranen nousi lavalle ja ilmoitti, että tämä oli viimeinen konventti. Ihmisiä oli paikalla hyvin vähän ja tunnelma sen mukainen. Haikein mielin läksin kotiin.